

Oostpool worstelt met 'Ksztalt' op Oerol

VORM HOUVAST ÉN BEPERKING

■ FESTIVAL door MARCO WEIJERS

Vormen helpen ons de wereld te duiden. Ze geven structuur aan de chaos. Daarin schuilt hun kracht, maar ook hun beperking. Want in hoeverre zijn de patronen die wij denken te zien een eigenschap van datgene wat we in ogen-schouw nemen? Missen we door onze behoefte aan herkenning juist niet vaak de essentie? Tijdens de 29e editie van Oerol zwengelt Toneelgroep Oostpool deze discussie aan met *Ksztalt*.

In kerkgebouw ET10 in Midland, genoemd naar een boei voor de kust van Terschelling, grasduinen Lard Adrian, Ali Ben Horsting, Maria Kraakman, Stefan Rokebrand en Erik Whien door het werk van Witold Gombrowicz (1904-1969). Deze Poolse schrijver bond met een absurdistische stijl als wapen de strijd aan met de dwingende vorm. De theatermakers van Oostpool combineren in hun montagevoorstelling rake oneliners van Gombrowicz met een stukje poppenkast en vullen dat aan met losse scènes en filosofietjes.

Reizigers

In een vlammeende monoloog moet onder meer de kunstkritiek het ontgelden. Het lijkt een opzichtige poging om de bringers van het onvermijdelijke slechte nieuws

vooraf verdacht te maken. Want hoewel deze voorstelling zich misschien heeft ontdaan van elke opgelegde vorm, hangt het resultaat nu als los zand aan elkaar. *Ksztalt* werpt weliswaar enkele interessante vragen op, maar mist als geheel communicatieve kracht.

In het nieuwe

Natuurtheater De Nollekes, aangelegd door Staatsbosbeheer op een voormalige stortplaats bij Halfweg, leveren ook The Glasshouse en Kees Roorda een gevecht met de vorm. In *Eclips* proberen zij zich eraan te ontworstelen, maar zoeken zij naar een manier om aan de gewekte verwachtingen te voldoen.

De bezoekers wordt verteld dat zij reizigers zijn, van ver gekomen om een ophanden zijnde zonsverduistering te aanschouwen. Een magisch moment, dat het doen van een wens rechtvaardigt. Of niet? Die discussie, met melancholische saxofoonklanken doorspekt, voert in het wat statische *Eclips* naar een climax die deze naam niet echt verdient.

Volkomen volgens het boekje, maar in de marge toch verrassend, is *Zwart als inkt*, een hervertelling van het sprookje van Sneeuwwitje. Het Zwolse gezelschap Theater Gnaffel baseerde zich op het gelijknamige boek van Wim Hofman en laat de eenzame Sneeuwwitje in de duinen bij Lies omringen door zeven levensgrote poppen.

TERSCHELLING, dinsdag

Geen vrolijke dwergjes met een rode puntmuts zijn het, maar aardkleurige creaturen met donker glimmende kraalogen. En de boze stiefmama heeft in deze ongekuiste versie plaatsgemaakt voor Sneeuwwitjes eigen moeder, die zich in *Zwart als inkt* minstens zo doortrapt toont.

Countryboys

Hark en Sleg, over twee countryboys op leeftijd, bewandelt minder platgetreden paden. Samen met drie uitstekende muzikanten ontwikkelden de hoofdrolspelers John Buijsman en Rogier Philipoom deze anekdotische voorstelling, waarvoor Peer Wittenbols de tekst schreef. De acteurs blijken goed in vorm als broers met baarden en een opgezette hond, die in het Amerikaanse achterland volledig op

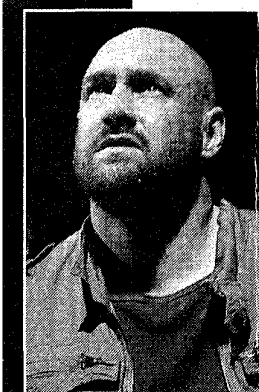

elkaar zijn aangewezen. Zelfs een kort afscheid om even te plassen valt hun zwaar. Voor de rest dissen Hark en Sleg vanuit hun schommelstoel sterke verhalen op en vangen elkaar vliegen af in deze luchtige zomerproductie, die in muzikaal opzicht z'n wortels heeft in folk, bluegrass en rhythm & blues.

Een geheide festivalhit, nu op Oerol en straks ook op De Parade in Rotterdam, Den Haag en Utrecht.

Het Oerol-festival op Terschelling duurt nog tot en met zondag 20 juni. Meer info op www.oerol.nl.

'Hark en 'Sleg' is absolute hit op 't festival

■ John Buijsman (boven) en Rogier Philipoom spelen de festivalhit 'Hark en Sleg'.

■ Scène uit 'Zwart als inkt' van Theater Gnaffel.

FOTO: MARLEEN SWART